

Vzhůru na hrad Rychmburk

V této kapitole vás, kamarádi, zavedu na hrad Rychmburk. Plán A sice byl napsat knihu pouze o zříceninách, ale když jsem dělala člobrdici společnost na tour, vzala mne i na několik hradů. A právě hrad Rychmburk nemohu dostat z kebuly.

Den byl jako korálek, když jsem z Volváka vyskakovala na malém parkovišti u kostela Panny Marie Sedmibolestné v malé obci Předhradí v Pardubickém kraji. Puňťa zářil na obloze, kolem něj poletovaly bílé naducané mráčky a vlahý větřík vanul. Tento krásný den jsem měla jeden jediný úkol. Pořádně

prozkoumat hrad Rychmburk se vším, co k němu patří.

Tlapky mé nesly mne po chodníku z mírného kopečka malebnou vesničkou. Míjela jsem stavení z doby dávno minulé, míjela jsem sochy, památníky i kašny. Mezi dvěma kašnami a Panským domem zahrnula jsem doleva, jak jen to šlo, zahrnula jsme vpravo. Než jsem stihla alespoň mrknout, už jsem měla před famfrňákem samotný hrad Rychmburk.

Kdybych mohla, kopl bych do vrtule a s radostí mi vlastní vyrazila bych kupředu. Jenže jsem byla na vodítku a navíc v obci, takže jsem musela způsobně tlapat po boku člobrdice a tvářit se, že mi to vůbec, ale opravdu vůbec nevadí.

Naštěstí i člobrdice byla natěšenější než natěšená a nesla se tempem rychlejším, než je u ní obvyklé. Brzy jsem protlapkala malým parčíkem a rázem jsem byla na pokladně hradu. Člobrdice zaplatila vstupné za sebe i za mne, vyfasovala průvodce a průzkum mohl začít.

Za mohutnými dveřmi čekalo mne dřevěné schodiště, které mne brzy vypustilo v patře hradu. Potkala jsem Štěpána Viléma knížete Kinského, v jehož blízkosti stála jakási paní ze stejné doby. O mrňousek dál potkala jsem kališníka, jemuž dělal společnost můj kámoš Bubo bubo. Než jsem se nadála, už jsem se dostala do obytných i pracovních místností hradu upravených do doby, kdy jej spravovali poslední majitelé, než byl hrad zestátněn.

Hrad jsem zkoumala opravdu důkladně. Potkala jsem se s čertem z Dáblovy bible, která vznikla v nedalekém klášteře v Podlažicích. Navštívila jsem šenk, ze kterého šenkýř ještě neodešel. Prohlédla jsem si panský byt, salonky a dokonce i dobovou koupelnu. Než jsem se nadála, už jsem strašila s člobrdicí na věži a svět mi ležel u tlapek. Z věže jsem to vzala rovnou do sklepení, kde jsem v místním žaláři potkala lehkou děvku a možná i čarodějnici.

Návštěva hradu Rychmburk mi zabrala přibližně dvě hodiny. Jen o chvilku méně jsem strávila v místní restauraci, ve které si člobrdice pochutnávala na britsko-indických dobrotách. Seznámila se s místním kuchařem, který po mnoho let vařil v Anglii a až po vynikající zmrzlině se mi jí povedlo zvednout a motivovat k dalšímu toulání.

Malými dvířky mezi bránou a pokladnou protlapkala jsem do malého hradního parčíku. Protlapkala jsem kolem hradu, sesvištěla jsem z kopečka. Brzy jsem se ocitla na červenou značkou značené cestě, po které jsem se vydala do lesa dál.

Chvilku jsem stoupala po měkoučké lesní cestě vzhůru ke korunám stromů, když v tom jsem zjistila, že svištím s větříkem o závod a ne a ne se zastavit. Ušadla mi plápolala na kebuli, úsměv jsem měla od ušadla

k ušadlu. Svištěla jsem kupředu, užívala jsem si každý krok, když jsem dosvištěla do zákoutí, kde jsem jako na tlapce měla samotný hrad Rychmburk.

To vám byla, kamarádi, podívaná. Merčila jsem hrad v celé jeho kráse. Merčila jsem obytné prostory, merčila jsem věž. Merčila jsem tolik oken, že bych je ani nespočetala. Chvilku jsem ležela na vyhlídce a kochala se výhledem, když v tom mne do očadla padla říčka, která se klikatila pod hradem. K té se tak

dostat, to by bylo něco.

Co jsem si přála, jako by se stalo. Červená turistická značka, kterou jsem sledovala dál, mne opravdu k říčce Krounce dovedla. Co jsem ovšem ještě netušila bylo, jaké dobrodružství mne na místě čeká.

Hned co se mé tlapky objevily na břehu vodičky, ve vodičce skončilo celé mé já. Jen chvilku jsem se rochnila s radostí mi vlastní, když v tom jsem si všimla, že červené značky vedou dál podél toku říčky, po krásné měkoučké cestě. Tomu jsem nemohla odolat.

Brzy jsem byla na všech čtyřech a s radostí mi vlastní jsem vodičkou z mého kožíšku ošplouchla i člobrdici. Než mi stihla člobrdice vodičku vrátit, už jsem svištěla po měkoučké cestě kamsi.

Svištěla jsem kupředu rychleji než rychle. Ušadla mi plápolala na kebuli, chvost měl co dělat, aby vyrovnal i sebemenší zatačky. Svištěla jsem kupředu, od tlapek se mi prášilo, když v tom mne z levé strany od vysoké skály ovanul studený větřík. Kde ten se tu vzal, musela jsem zjistit.

Na místě jsem zastavila. Našponovala jsem ušadla, promrkala očadla a famfrňákem jsem se několikrát zhluboka nadechla. Protože větřík vycházel

odkudsi od skály, směr jsem měla jasný. Pomalým rozvážným krokem vydala jsem se doleva mezi mladé stromky a keře.

S obezřetností mi vlastní, s trpělivostí mi stále ještě nevlastní, hledala jsem místo, odkud větřík vane. Utlapkala jsem jen pár kroků, když v tom se skála rozestoupila a já jsem koukala do tmy.

To vám šteknu, kamarádi, já jsem se tak lekla, až jsem štekla. Jak jsem štekla, ozvalo se ze tmy tmoucí takové zavýtí, že jsem se leknutím posadila. Než stihlo mé pozadí dosednout na zem, kožíšek se mi tak naježil, že jsem vypadala málem jako dikobraz. A to prosím pěkně není můj kožíšek nikterak dlouhý.

Jen chvilku jsem seděla na místě, když jsem zpoza svého chvostu zaslechla tichý smích. Nebyl to smích nikoho jiného, než člobrdice. Čemu se smála, bylo mi záhadou. Ještě větší záhadou mi však bylo, proč strká svou ruku do útrob jeskyně? Záhadu číslo dvě jsem rozluštila obratem. Člobrdice do jeskyně schovávala malovaný kamínek. Ale záhadu číslo jedna jsem musela nechat koňovi. Člobrdice zavelela k postupu a když člobrdice zavelí ...

Šťastnější než šťastná, že už nejsem u černé díry, toulala jsem se dál. Chvilku jsem svištěla po cestě, chvilku jsem se koupala. V jednom zákoutí jsem se přes říčku přebrodila na protější břeh. Což jak se později ukázalo, nebyl vůbec dobrý nápad. V místě, kde člobrdici zkřížila cestu skála, přes kterou vedly řetězy a žebříky, očíhla můj způsob postupu vpřed a světe div se, i ona se přes Krounku přebrodila. Na rozdíl ode mne se jí to povedlo suchou nohou.

Ještě chvílku jsem se toulala Šilinkovým dolem, jak se místo u říčky Krounky jmenuje, když člobrdice usoudila, že se začíná stmívat, tedy je ten nejvyšší čas vrátit se zpátky k Volvákovi. Moc se mi vracet nechtělo. Tušila jsem, že červená mne zavede ještě na mnoho krásných míst. Ale kdopak by se chtěl toulat podél říčky po tmě? Já tedy ne.

S velkým sebezapřením jsem se vydala po červené zpátky. V místech, kde mne červená svedla k říčce, jsem se vydala doleva. Ještě naposledy jsem se podívala na hrad Rychmburk a pokračovala jsem po silniče dál, do pořádného kopečka. Před prvními domy, před velikou zdí, vydala jsem se doleva. Než jsem se nadála, už jsem

byla u malých dvířek, které mi umožnily vstup za zeď a já jsem se rázem ocitla v Panské zahradě, ve které jsem v malém altánku objevila bustu Filipa Josefa Kinského z Vchynic a Tetova, kterého jsem v celé jeho kráse měla možnost poznat už na hradě.

Od busty jsem to měla k Volvákovi jen pár metrů. Jen co jsem protlapkala nejbližší brankou, už jsem byla u kostela, vedle kterého na mne na malém parkovišti čekal kámoš Volvák.

Předhradí

Předhradí je malebná a historicky bohatá obec ležící v Pardubickém kraji na pomezí Železných hor a Žďárských vrchů, rozkládající se na ostrohu nad řekou Krounkou. Jejím srdcem a největší dominantou je gotický hrad Rychmburk ze 13. století, podle kterého se i samotné sídlo původně jmenovalo a jehož rozsáhlé podhradí dalo obci dnešní název. Samotné Předhradí zaujme zachovalým urbanistickým uspořádáním s historickými domy, barokním kostelem Panny Marie Sedmibolestné a Panskou zahradou. Díky své poloze v těsném sousedství údolí řeky Krounky a chráněné krajinné oblasti představuje obec skvělé místo pro milovníky historie, památek a klidných vycházek do okolní přírody.

Vidět byste měli **kostel Panny Marie Sedmibolestné**, nepřehlédnutelnou barokní dominantu obce. Původně na jeho místě stával starší, snad gotický, kostelík svatého Jiří, avšak dnešní jednolodní barokní podobu kostel získal při rozsáhlé přestavbě v první polovině 18. století pod patronátem tehdejších majitelů rychmburského

panství, rodu Kinských. Architektonicky hodnotný exteriér doplňuje působivý interiér s barokním zařízením a kazatelnou, přičemž kostel tvoří spolu s přilehlou farou a samotným hradem harmonický památkový celek na ostrohu nad údolím Krounky.

Zajímavým zastavením je i **Panský dům**, který představuje významnou památku místní plynulé návaznosti na správu rychmburského panství. Tento původně renesanční objekt z roku 1586 byl v 18. století přestavěn na barokní dvůr a sloužil jako sídlo i zázemí pro panské úředníky spravující nedaleký hrad Rychmburk. Dnes tato historická stavba po citlivých úpravách nabízí prostory k

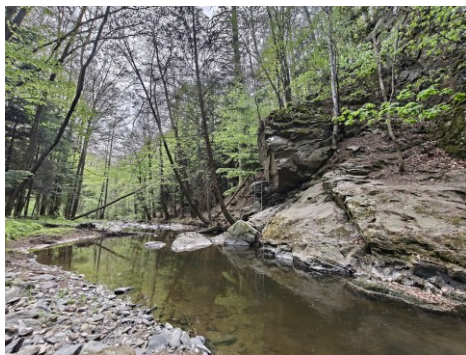
rezidenčnímu bydlení a spolu s okolními památkami dotváří neopakovatelný historický ráz centrální části obce.

Gotický hrad Rychmburk, majestátně se tyčící na skalnatém ostrohu nad říčkou Krounkou, tvoří srdce i hlavní dominantu obce Předhradí. Založen byl počátkem 14. století pravděpodobně Tasem z Rychmburka k ochraně zemské stezky. Během staletí prošel významnými přestavbami od pozdně gotických

úprav za Pardubických z Pardubic přes renesanci až po barokní úpravy v režii rodu Kinských. Po desetiletí nepřístupnosti, kdy sloužil jako domov pro seniory a ústav sociální péče, se hrad v roce 2021 plně otevřel veřejnosti pod správou Pardubického kraje. Dnes nabízí prohlídkové okruhy vřetenovým schodištěm, expozici soudnictví a věžeňství, přístupnou hradní věž s rozhledem do kraje i příjemnou hradní restauraci.

Šilinkův důl je malé, ale romantické skalnaté údolí vyhloubené řekou Krounkou v pískovcích a opukách nedaleko Předhradí. Přírodní lokalita poskytuje útočiště vzácným druhům flóry i fauny, jako je masožravá rosnatka okrouhlostá, pstruzi, čolci či pestrobarevný ledňáček říční. Největším lákadlem pro návštěvníky

je dobrodružně zajištěná turistická stezka vedená přímo podél toku řeky, která postupně přechází v úseky osazené řetězy a žebříky usnadňujícími překonání skalních stěn. Za trochu námahy v divokém terénu odměňuje přírodní zákoutí úchvatnými výhledy na meandrující Krounku i okolní nedotčenou přírodu.

Tip na ubytování a kam na jídlo

Hradní ubytování na Rychmburku nabízí neopakovatelný a romantický zážitek pro všechny, kteří chtějí zažít atmosféru noci na skutečném hradě. Těšit se můžete na neobyčejně prostorné pokoje s masivním nábytkem, obří koupelnu, nádherné výhledy do okolí i bezplatné parkování kousek od objektu. I když

vás v noci možná překvapí tajuplné zvuky větru v hradních zdech, čeká vás překvapivě klidný spánek, naprosté soukromí a nesmírně vstřícný servis ze strany pana provozního. Celou recenzi najdete na mém webu janulanatoulkach.cz.

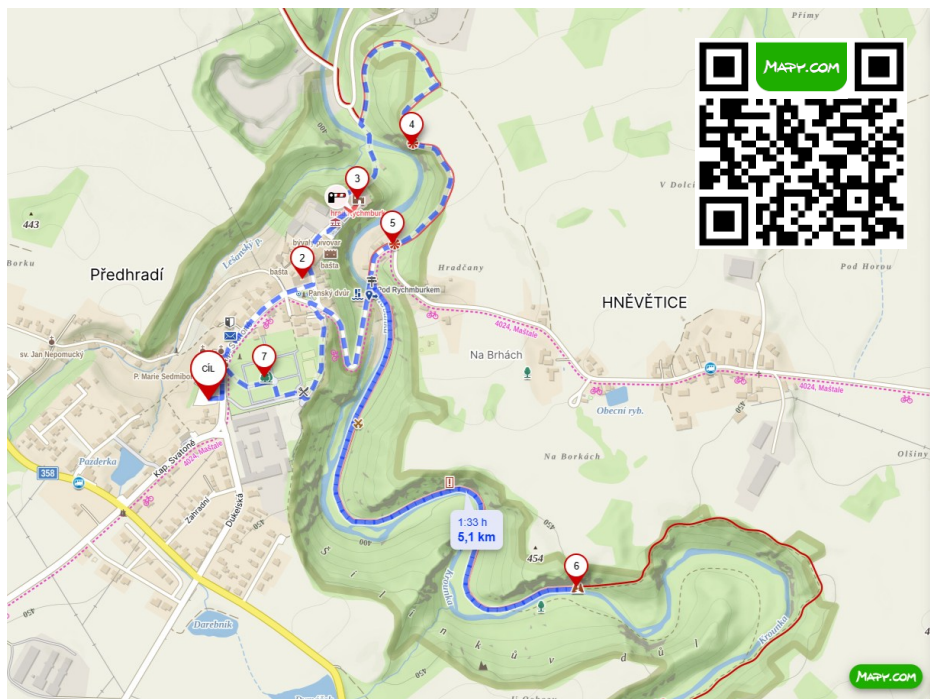

Hradní Spižirna přímo v areálu hradu Rychmburk okouzlí všechny milovníky skvělého jídla i neobvyklého prostředí. Restaurace usazená v gotických prostorách s klenutými stropy sice nabízí komornější jídelní lístek, ale každé jídlo, například vynikající jemné tikka masala, je dotažené do posledního detailu. Zážitek doplňuje milý a

profesionální personál, skvělé domácí limonády, lahodná zmrzlina a bezplatné parkování na nedalekém parkovišti u kostela. Restaurace je navíc dog friendly a pro chlupaté návštěvníky je připravena miska s čistou vodou. Celou recenzi najdete na mém webu janulanatoulkach.cz.

Vzhůru na hrad Rychmburk

Start a cíl – Parkoviště u kostela, 2 – Panský Dvůr, 3 – Hrad Rychmburk, 4 – vyhlídkové místo, 5 – výhled na hrad Rychmburk, 6 – Šilinkův důl, 7 – Panská zahrada

Délka trasy: 5,1 km

Časová náročnost: 1:35 hod.

Převýšení na trase: 100 m

Odkaz do map: <https://mapy.com/s/bazegupuru>

Infocentrum: pokladna hradu Rychmburk

Předhradí 17, 539 74 Předhradí

